

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **N. D.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 9. 2016, č. j. KRPA-253415-41/ČJ-2016-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2016, č. j. 2 A 85/2016 – 30,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2016, č. j. 2 A 85/2016 – 30, **se** ve výrocích I. a II. **zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 28. 9. 2016, č. j. KRPA-253415-41/ČJ-2016-000022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- V. Odměna advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského za zastupování v řízení o kasační stížnosti **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím žalované zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V záhlaví označeném rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce o 90 dnů podle § 124 odst. 3 téhož zákona.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce správní žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeném rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 9 As 52/2013 a 9 Azs 192/2014 vycházel městský soud z premisy, že v případech, kdy cizinec prokáže svou neúctu k právním předpisům tím, že nerespektuje rozhodnutí o správním vyhoštění, nebude zajištěn jen ve zcela výjimečných případech. V žalobcově věci však dle mínění městského soudu nebyly výjimečné okolnosti dány. V tomto kontextu městský soud zdůraznil, že žalobce dobrovolně nerespektoval povinnost, která mu byla rozhodnutím o správním vyhoštění uložena, ačkoli měl dostatečně dlouhou dobu na to, aby si zařídil vydání nového cestovního dokladu na zastupitelském úřadu ve Vídni. Liknavost a pasivita při řešení vlastní pobytové situace jde k jeho tíži a potíže s realizací vycestování si zavinil sám. Městský soud reflektoval, že žalobce projevil zájem o návrat do země původu a sdělil adresu, kde by se mohl zdržovat před vycestováním, avšak nepokládal tyto skutečnosti za natolik významné, aby odůvodnily uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, jež by umožnila ponechat žalobce na svobodě. Napadené rozhodnutí pokládal městský soud za přezkoumatelné. Námitce, podle níž nebyly dány důvody pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, městský soud přisvědčil pouze do té míry, že tuto část uznal za věcně nesprávnou, nicméně bez vlivu na zákonnost rozhodnutí jako celku. Žalobce měl být zajištěn pouze podle písm. c) téhož ustanovení, jež však podle soudu představuje „kvalifikovanou“ podstatu obecného ustanovení písm. b). Nadto městský soud konstatoval, že důvody podle písm. b) a c) jsou obdobné a je jim do rozhodné míry společný právem chráněný zájem.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti prvnímu výroku napadeného rozsudku, jímž byla žaloba zamítnuta, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Především nesouhlasí s názorem městského soudu, že v jeho případě nebyly dány výjimečné okolnosti, za nichž je možné aplikovat zvláštní opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Důvodem, pro který v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, bylo problematické získávání potřebných dokladů k vycestování do Kyrgyzstánu. V době, kdy byl žadatelem o mezinárodní ochranu, si je opatřit nemohl, neboť zachovával od úřadů své země pochopitelný odstup, a navíc nemohl opustit české území a dostavit se na konzulát ve Vídni. Vzhledem k tomu, že se dobrovolně první den svého nelegálního pobytu v České republice dostavil k příslušnému správnímu orgánu, aby svou situaci aktivně řešil, nejednalo se u něj o standardní situaci nerespektování správního vyhoštění. Žalovaná tuto

pokračování

zvláštní situaci nikterak nevyhodnotila a přistupovala ke stěžovateli stejně jako k cizincům, kteří maří výkon správního vyhoštění a snaží se svůj pobyt na území České republiky prodlužovat. Zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je však krajním prostředkem, který nebylo možno využít v situaci, kdy stěžovatel nevycestoval z území kvůli existenci objektivní překážky.

[4] Napadený rozsudek i napadené rozhodnutí jsou dle mínění stěžovatele nepřezkoumatelné. Stěžovatel žalované vytýká, že pouze opsala odůvodnění předcházejícího rozhodnutí o zajištění, aniž se jakkoliv zabývala změnami, k nimž v mezidobí došlo. Přestože ji stěžovatel informoval o tom, že se pokusil dojednat dobrovolný návrat prostřednictvím organizace IOM (Mezinárodní organizace pro migraci – poznámka Nejvyššího správního soudu), jakož i o místech, kde by se mohl po svém propuštění ze zajištění, o něž písemně požádal, zdržovat, žalovaná tyto informace nevzala v potaz. Pravdivost jeho tvrzení o tom, že si nebyl schopen opatřit cestovní doklad v době platnosti výjezdního příkazu, přitom potvrzují i v napadeném rozhodnutí citovaná zjištění žalované o tom, že spolupráce s úřady jeho země je velmi zdlouhavá. Nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované pak městský soud aproboval, čímž zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i napadený rozsudek. Městský soud měl dále pochybit také tím, že napadené rozhodnutí alespoň částečně nezrušil v té části, v níž byl stěžovatel zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna.

[7] Stěžovatel svou kasační stížnost opřel o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a vady správního řízení. Z obsahu jeho kasační stížnosti je však nepochybné, že tvrdí i kasační důvod dle písm. d) téhož ustanovení, tj. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je součástí hodnocení Nejvyšším správním soudem, nejde o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS, dostupný stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[8] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je třeba chápat jako prostředek *ultima ratio*, před jehož užitím je správní orgán povinen odůvodnit, proč nepřistoupil k uložení zvláštního opatření namísto zajištění (např. rozsudek ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 15/2016 – 22). Při rozhodování o prodloužení zajištění platí tento požadavek tím spíš, že toto rozhodnutí není na rozdíl od rozhodnutí o zajištění činěno v časové tísní (rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 178/2012 – 28).

[10] Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána mimo jiné na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány při realizaci tohoto opatření spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 5 As 52/2013 – 34). Pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, „*je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona*“ (rozsudek ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29).

[11] Městský soud v napadeném rozsudku vycházel z judikatorních závěrů shrnutých v předchozím odstavci a dovodil z nich, že v případě, kdy cizinec v minulosti nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, a tedy ve stanovené době nevycestoval z území České republiky, je aplikace zvláštních opatření zásadně vyloučena, nikoli však vyloučena bezvýjimečně. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a ani sám stěžovatel v tomto ohledu nic nenamítá. Otázkou, jež má být řešena v tomto soudním řízení, tak zůstává to, zda v souzené věci byly dány takové výjimečné okolnosti, které odůvodňovaly stěžovatelovo propuštění ze zajištění a uložení zvláštních opatření podle § 123b nebo § 123c zákona o pobytu cizinců.

[12] Před vlastním posouzením, zda žalovaná a městský soud posoudily rozhodnou otázku správně, je nejprve vhodné stručně zrekapitulovat skutkový stav věci zjistitelný ze správního spisu. Stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 2014 bez cestovního dokladu a platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a proto bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Na území České republiky poté požádal o udělení mezinárodní ochrany, se svou žádostí však nebyl úspěšný. Jeho poslední pobytové oprávnění (výjezdní příkaz po skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu) bylo platné do 30. 6. 2016. Dne 1. 7. 2016 se dostavil na policii za účelem získání výjezdního víza, načež bylo kontrolou v evidencích zjištěno, že na území pobývá neoprávněně. Žalovaná proto téhož dne rozhodla o zajištění stěžovatele za účelem jeho správního vyhoštění. Dne 1. 8. 2016 stěžovatel požádal o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V žádosti uvedl, že se nebrání opuštění České republiky, avšak chce do své vlasti vycestovat jako běžný občan, nikoli za doprovodu eskorty. Tvrdil a doložil, že za účelem umožnění dobrovolného návratu kontaktoval Mezinárodní organizaci pro migraci. Sdělil, že si v Praze pronajal byt, ve kterém před zadržením pobýval, a doložil nájemní smlouvu. Dodal, že by mohl pobývat také u bratra, jehož jméno a adresu uvedl, a konstatoval, že si zajistí letenky nebo jízdenky do své vlasti. Ze správního spisu neplyne,

pokračování

zda a jak žalovaná stěžovateloivu žádost vyřídila. Napadeným rozhodnutím nicméně prodloužila dobu zajištění stěžovatele.

[13] Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že stěžovatel úmyslně porušoval právní předpisy České republiky a existovalo u něj nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Mírnější opatření by nebyla účinná, protože se stěžovatel pohyboval po území České republiky bez platného víza a cestovního dokladu. K uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřistoupila zejména proto, že stěžovatel mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2014 tím, že v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, což je závažné opakované negativní jednání, a žalovaná tedy nemá důvěru v to, že nyní dobrovolně do vlasti odjede. Důvodnou obavu, že nevycestuje a bude ztěžovat realizaci vyhoštění, dokládala protokolem o podání vysvětlení, kde stěžovatel uvedl, že do České republiky přijel, aby požádal o azyl. Dodala, že nenabídl finanční záruku a sdělil, že na její uhrazení nemá finanční prostředky, a že na území České republiky nemá žádné stále ubytování, pouze se zdržuje na ulici S. v P., kde však není hlášen, a tudíž by byl pro správní orgány nedohledatelný. Dobu prodloužení zajištění odůvodnila tím, že se dosud pracuje na realizaci vyhoštění, pro něj je nezbytné vyčkat ověření totožnosti stěžovatele zastupitelským úřadem jeho země a poté vystavení náhradního cestovního dokladu. Stěžovatel údaje potřebné pro ověření totožnosti poskytl, ale podle zkušeností je ověřování totožnosti i vyřízení potřebných dokladů kyrgyzským velvyslanectvím velmi zdlouhavé.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil obsah napadeného rozhodnutí ve světle skutečností plynoucích ze správního spisu a tvrzení uváděných stěžovatelem v průběhu správního řízení a na rozdíl od městského soudu dospěl k závěru, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí například není zřejmé, zda a jakou váhu přikládala žalovaná tvrzení stěžovatele, že by mohl před svým odjezdem z České republiky pobývat v Praze u bratra, a proč to nemohlo vést k uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o azylu (tj. povinnost cizince oznámit adresu místa pobytu a zdržovat se tam). Žalovaná také vůbec nezohlednila, že stěžovatel prokazatelně kontaktoval Mezinárodní organizaci pro migraci, čímž projevil vůli vrátit se do země svého původu, kde má manželku a děti. Nejvyšší správní soud tak dává zapravdu stěžovateli, že žalovaná při rozhodování o prodloužení doby zajištění nereflektovala nová tvrzení a skutečnosti, které vyšly najevo v období po zajištění stěžovatele, a tudíž není z napadeného rozhodnutí zjistitelné, proč je nepokládala za relevantní pro uložení některého ze zvláštních opatření. Způsob, jakým žalovaná odůvodnila napadené rozhodnutí, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaná přistupovala ke stěžovateli jako k cizinci, z jehož chování je bez pochybností zcela zřejmé, že se za každou cenu snaží zůstat na území České republiky co nejdéle, aniž zohlednila, že zde byly indicie nasvědčující tomu, že stěžovatel měl zájem vrátit se do země původu a spolupracovat se správními orgány při realizaci správního vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí tedy není patrné, proč skutkové okolnosti stěžovatelova případu nebylo možno kvalifikovat jako výjimečné okolnosti, které by umožňovaly dokončit realizaci vyhoštění a přitom ponechat stěžovatele na svobodě, byť nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění (ve smyslu výše citovaných rozhodnutí zdejšího soudu).

[15] Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné také proto, že z něj není patrné, proč se žalovaná domnívala, že je naplněn důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. existence „*nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*“. Žalovaná učinila závěr, že by stěžovatel mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, na základě toho, že stěžovatel v minulosti nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento důvod zajištění je však samostatně upraven v písm. c) téhož ustanovení. Ze správního spisu neplyne, že by stěžovatel výslovně uvedl nebo jinak vyjádřil úmysl neopustit Českou republiku. Naopak již dne 1. 7. 2016 (první den po uplynutí doby, do kdy měl vycestovat), kdy byl zajištěn poté, co se sám dostavil za účelem vyřízení výjezdního povolení, vypověděl, že si vyřizuje cestovní pas, který by měl být hotov za dva měsíce. Sdělil také, že má v plánu vrátit se do své vlasti za rodinou, až dostane vízum a pas, přičemž později dodal a doložil, že kontaktoval s žádostí o pomoc při realizaci tohoto záměru Mezinárodní organizaci pro migraci. Je tedy zjevné, že úmysl nevycestovat z území nelze dovodit ani ze stěžovatelova jednání. Důvody, které žalovanou vedly k aplikaci citovaného ustanovení, tak zůstávají Nejvyššímu správnímu soudu neznámý.

[16] S ohledem na shora uvedené byl již v řízení před městským soudem dán důvod zrušit napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost. Městský soud však této žalobní námitce nepřisvědčil a napadené rozhodnutí přezkoumal. Tím zatížil vadou i napadený rozsudek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91, nebo ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 – 60), což představuje naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[17] Tomu, zda v případě stěžovatele skutečně byly dány předpoklady pro uložení zvláštních opatření, se Nejvyšší správní soud v tomto řízení věcně věnovat nemůže, neboť je nejprve třeba, aby se s touto otázkou přezkoumatelným způsobem vypořádala žalovaná a městský soud.

[18] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že si je vědom toho, že jeho pátý senát usnesením ze dne 14. 7. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 – 22, zpochybnil závěry výše citovaného rozsudku č. j. 9 Azs 192/2014 – 29 a předložil rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. otázku, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pátý senát v předkládacím usnesení prosazuje mimo jiné názor, že žádný z důvodů dle § 124 odst. 1 tohoto zákona sám o sobě neimplikuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využití zvláštních opatření, a vždy, resp. až na výjimečné případy by bylo zapotřebí cizince bez dalšího zajistit. To však nebylo důvodem pro přerušení tohoto řízení o kasační stížnosti v situaci, kdy bylo třeba zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, jelikož žalovaná nevzala v úvahu všechny skutkové okolnosti, které v řízení vyšly najevo, takže ani nemohla náležitě vyhodnotit, zda jejich souhrn může být nazírán jako natolik výjimečná situace, že je namístě zvolit alternativu zajištění. Výjimečné důvody akceptuje i stávající judikatura (viz rozsudek č. j. 9 Azs 192/2014 – 29) a v závislosti na budoucím rozhodnutí rozšířeného senátu může dojít i k tomu, že se prostor pro aplikaci mírnějších opatření ještě rozšíří.

pokračování

mimo takto charakterizovanou kategorii. Teprve pokud by se Nejvyšší správní soud měl a mohl věnovat kasační stížnosti po věcné stránce, byly by dány důvody pro přerušení řízení a vyčkání rozhodnutí rozšířeného senátu o sporné právní otázce.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek v rozsahu napadeného I. výroku zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Přestože stěžovatel svou kasační stížností nebrojil proti II. výroku napadeného rozsudku, podle něhož nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladu řízení o žalobě, zrušil Nejvyšší správní soud napadený rozsudek také v rozsahu tohoto výroku, neboť ten je na I. výroku závislý (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Výrok III., jímž byla ustanovenému zástupci stěžovatele přiznána odměna za zastupování v řízení o žalobě, není na ostatních výrocích obsahově závislý a nebyl napaden, takže zůstává nedotčen.

[20] Protože již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i je a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Tento názor lze shrnout tak, že žalovaná je povinna ve svých úvahách, zda je možno v případě stěžovatele využít zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců a pro dokončení úkonů nutných k jeho vycestování jej propustit ze zajištění, vyhodnotit veškeré relevantní stěžovatelem tvrzené a doložené skutečnosti.

[21] O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. podle zásady úspěchu ve věci. Stěžovatel vznik uplatnitelných nákladů řízení netvrdil a ani ze spisu neplyne, že by mu nějaké vznikly, proto mu jejich náhrada nemohla být přiznána, i když byl v řízení úspěšný. Žalovaná neměla ve věci úspěch, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

[22] Městský soud ustanovil usnesením ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 A 85/2016 – 10, zástupcem stěžovatele Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby. Tím bylo písemné podání ve věci samé - kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 4114 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu